

**LIETUVOS BANKO
PRIEŽIŪROS TARNYBOS
FINANSINIŲ PASLAUGŲ IR RINKŲ PRIEŽIŪROS DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

SPRENDIMAS

DĖL B. Ž. IR BANKO *LUMINOR BANK AS* GINČO NAGRINĖJIMO

2019 m. rugsėjo 25 d. Nr. 242-376

Vilnius

Lietuvos bankas gavo pareiškėjos B. Ž. (toliau – pareiškėja) kreipimąsi, kuriuo prašoma išnagrinėti tarp jos ir banko *Luminor Bank AS*, veikiančio Lietuvoje per įsteigtą skyrių, (toliau – bankas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

2016 m. kovo 2 d. pareiškėja ir bankas *Nordea Bank AB* (dabar – bankas *Luminor Bank AS*) sudarė banko sąskaitos sutartį (toliau – Sutartis), pagal kurią bankas pareiškėjai teikė mokėjimo paslaugas ir buvo išdavęs mokėjimo kortelę „MasterCard Maestro“ (toliau – mokėjimo kortelė).

2019 m. sausio 6 d. pareiškėja kreipėsi į banką ir pranešė, kad Australijoje negalėjo atsiskaityti išduota mokėjimo kortele, dėl to patyrė nepatogumų ir nuostolių, tačiau bankas nurodė atlikęs situacijos analizę ir nenustatęs jokių priežasčių, kodėl pareiškėja negalėjo atsiskaityti mokėjimo kortele.

2019 m. vasario 26 d. pareiškėja pakartotinai kreipėsi į banką, tačiau bankas 2019 m. kovo 19 d. raštu informavo patikrinęs mokėjimo kortelės aktyvumą (ja atliktas operacijos) ir neužfiksavęs nė vieno bandymo atsiskaityti mokėjimo kortele Australijoje. Bankas teigė, kad mokėjimo operacijos buvo sustabdytos mokėjimo vietoje, kortelių skaitytuvui nepriėmus atsiskaitymo kortele, todėl bankas negavo nurodymų atlikti operacijas ir informacijos apie jų atmetimo priežastis. Bankas taip pat teigė netaikęs mokėjimo kortelei jokių apribojimų, kurie yra numatyti banko mokėjimo paslaugų teikimo sąlygose, nėra įtraukęs Australijos į valstybių, kuriose taikomi apribojimai atsiskaitymams kortele, sąrašą. Be to, bankas pabrėžė, kad pareiškėja nurodė negalėjusi atsiskaityti mokėjimo kortele maždaug dvidešimtyje skirtingų vietų, tačiau pateikė tik vieną kvitą.

Kreipimesi dėl ginčo nagrinėjimo pareiškėja nurodė, kad 2018 m. spalio mėnesį, prieš išvykdamą į Australiją (kurioje nurodė buvusi 2018 m. lapkričio 1–27 d.), telefonu kreipėsi į banką ir teiravosi, ar Australijoje mokėjimo kortele galės atsiskaityti be apribojimų. Banko darbuotoja nurodė, kad jokie apribojimai mokėjimo kortelei Australijoje nebus taikomi. Nepaisant to, pareiškėja nurodė, kad visur (apie 20 vietų) atsiskaityti mokėjimo kortele nepavyko, mokėjimo kortelė būdavo atmetama, todėl visą mėnesį pareiškėja negalėjo naudotis mokėjimo kortele ir dėl to patyrė nepatogumų bei finansinių nuostolių. Kreipimusi pareiškėja prašė rekomenduoti bankui atlyginti 37,22 Eur nuostolių.

Bankas pateikė Lietuvos bankui atsiliepimą į pareiškėjos kreipimąsi, jame nurodė sprendimo nekeisiantis, nes, remiantis banko gautais duomenimis, mokėjimo operacijos mokėjimo kortele nebuvo inicijuotos (tai neužfiksuota nei banko sistemose, bei mokėjimo kortelių organizacijos „MasterCard“ sistemose, apribojimų atsiskaitymams bankas netaikė, nebuvo užfiksuota, kad mokėjimo kortelė veikė netinkamai. Banko teigimu, mokėjimo kortele pareiškėja negalėjo atsiskaityti greičiausiai dėl to, kad prekybininkas nėra pasirinkęs priimti „MasterCard Maestro“ mokėjimo kortelių.

Banko teigimu, pareiškėja, norėdama sužinoti, ar bankas taiko apribojimus atsiskaitymams mokėjimo kortele Australijoje, telefonu kreipėsi į banką ir sužinojo, kad bankas, kaip mokėjimo kortelės leidėjas, apribojimų atsiskaitymams Australijoje netaiko. Bankas nurodė nustatęs rizikingų šalių, kuriose riboja atsiskaitymus mokėjimo kortelėmis, sąrašą, tačiau Australijos minėtame sąrašė nėra. Apie tai bankas nurodė skelbiantis viešai

savo interneto svetainėje.

Bankas taip pat nurodė pateikęs paklausimą mokėjimo operacijas tvarkingai UAB „Worldline Lietuva“, ir pagal bendrovės pateiktą išrašą patikrinęs pareiškėjos atsiskaitymus mokėjimo kortele: pareiškėjos buvimo Australijoje laikotarpiu mokėjimo operacijų, nepavykusių dėl lėšų trūkumo ar atmestų dėl kitos priežasties, nebuvo, t. y. banko nepasiekė jokie duomenys apie bandymą inicijuoti operaciją panaudojant mokėjimo kortelę, taip pat bankas negavo jokių instrukcijų apdoroti mokėjimo operaciją, inicijuotą kortele. Be to, pareiškėja teigė negalėjusi atsiskaityti maždaug dvidešimtyje vietų, tačiau pateikė tik vieną bandymą naudoti kortelę patvirtinantį mokėjimo kortelių skaitytuvo kvitą.

Siekdamas nustatyti, ar nebuvo masinio atsiskaitymų „MasterCard“ mokėjimo kortelėmis sutrikimo, bankas nurodė tikrinęs informaciją apie atsiskaitymus jo išleistomis mokėjimo kortelėmis Australijoje nuo 2018 m. rugsėjo 1 d. iki 2019 m. vasario 28 d., per šį laikotarpį visos mokėjimo operacijos, inicijuotos banko išleistomis „MasterCard“ mokėjimo kortelėmis, tarp jų ir „MasterCard Maestro“ mokėjimo kortelėmis, buvo sėkmingos.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Įvertinus pateiktus duomenis, darytina išvada, kad ginčas tarp šalių kilo dėl banko įsipareigojimų teikti mokėjimo paslaugas vykdymo ir nuostolių, kuriuos pareiškėja nurodė patyrusi, nes negalėjo naudotis savo mokėjimo kortele, atlyginimo, t. y. sutartinės civilinės atsakomybės taikymo.

Nagrinėjamu atveju tarp pareiškėjos ir banko buvo sudaryta Sutartis, pagal kurią bankas Sutartyje nustatytais sąlygomis už nustatytą mokestį įsipareigojo teikti pareiškėjai mokėjimo paslaugas. Lietuvos Respublikos civilinio kodekso 6.256 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad kiekvienas asmuo, vykdydamas sutartį, turi elgtis teisėtai, t. y. tinkamai ir laiku vykdyti savo sutartines prievolės. Netinkamas sutartinių prievolių vykdymas yra teisinis pagrindas sutartinei atsakomybei kilti – neteisėtai veikianti šalis privalo atlyginti kitai sutarties šaliai šios patirtus nuostolius, sumokėti netesybas (Civilinio kodekso 6.256 straipsnio 2 dalis). To paties straipsnio 4 dalyje nustatyta, kad kai sutartinės prievolės neįvykdo ar netinkamai ją įvykdo įmonė (verslininkas), tai ji atsako visais atvejais, jei neišrodo, kad prievolės neįvykdė ar netinkamai ją įvykdė dėl nenugalimos jėgos, jeigu įstatymai ar sutartis nenumato ko kita.

Civilinio kodekso 6.245 straipsnio 1 dalyje sutartinė civilinė atsakomybė apibrėžiama kaip turtinė prievolė, kuri atsiranda dėl to, kad neįvykdoma ar netinkamai įvykdoma sutartis, kurios viena šalis turi teisę reikalauti nuostolių atlyginimo ar netesybų, o kita šalis privalo atlyginti dėl sutarties neįvykdymo ar netinkamo įvykdymo padarytus nuostolius arba sumokėti netesybas. Vadovaujantis Civilinio kodekso 6.256 straipsnio 4 dalimi, banko civilinei atsakomybei taikyti turi būti nustatytos šios Civiliniame kodekse įtvirtintos sąlygos: neteisėti veiksmai, pasireiškiantys sutartinės prievolės nevykdymu ar netinkamu vykdymu, dėl to atsiradę nuostoliai ir jų priežastinis ryšys (Civilinio kodekso 6.246, 6.247, 6.249 straipsniai).

Civilinio kodekso 6.248 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad civilinė atsakomybė atsiranda tik tada, kai įpareigotas asmuo kaltas, išskyrus įstatymų arba sutarties numatytus atvejus, kuriais civilinė atsakomybė atsiranda be kaltės. Taigi, įstatymuose civilinė atsakomybė kai kuriais atvejais numatyta ir be kaltės. Vienas iš tokių atvejų įtvirtintas CK 6.256 straipsnio 4 dalyje, kurioje nurodoma, kad jeigu sutarties prievolės nevykdo ar netinkamai vykdo įmonė (verslininkas), tai ji atsako visais atvejais, jei neišrodo, kad prievolės neįvykdė ar netinkamai ją vykdo dėl nenugalimos jėgos, jeigu įstatymas ar sutartis nenumato ko kita. Taigi, verslininko civilinė atsakomybė atsiranda be kaltės (*Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2007 m. kovo 26 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-109/2007*).

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas savo praktikoje yra konstatavęs, kad nors skolininko kaltė, vadovaujantis Civilinio kodekso 6.248 straipsnio 1 dalimi, yra preziumuojama (išskyrus įstatymų nustatytus atvejus), tačiau sutartinės prievolės neįvykdymas ar netinkamas įvykdymas, kaip sutartinės atsakomybės sąlyga, nėra preziumuojamas (Civilinio kodekso 6.246, 6.256 straipsniai) (*Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2015 m. gegužės 15 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-290-706/2015*). Aplinkybę, kad sutartis buvo vykdoma

netinkamai ar neįvykdyta, turi įrodyti šalis, reikalaujanti taikyti civilinę atsakomybę, šiuo atveju – pareiškėja.

Pažymėtina, kad mokėjimo paslaugų teikėjų veiklą ir atsakomybę, mokėjimo paslaugas, jų teikimo sąlygas ir informavimo apie šias sąlygas reikalavimus, mokėjimo operacijų autorizavimą ir vykdymą, mokėjimo paslaugų vartotojų ir mokėjimo paslaugų teikėjų teises ir pareigas, susijusias su mokėjimo paslaugomis, reglamentuoja Lietuvos Respublikos mokėjimų įstatymas, o šalių tarpusavio teisės ir pareigos nagrinėjamu atveju yra nustatytos Sutartyje, įskaitant banko parengtas mokėjimo paslaugų teikimo taisykles.

Iš bylos duomenų matyti, kad per pareiškėjos nurodytą vizitą Australijoje (nuo 2018 m. lapkričio 1 d. iki 2018 m. lapkričio 27 d.) galiojo dvi skirtingos banko mokėjimo paslaugų teikimo sąlygų redakcijos: 2018 m. rugpjūčio 1 d. įsigaliojusios banko mokėjimo paslaugų teikimo sąlygos ir 2018 m. lapkričio 6 d. įsigaliojusios mokėjimo paslaugų teikimo sąlygas (toliau kartu vadinamos Mokėjimo paslaugų sąlygomis¹). Apie Mokėjimo paslaugų sąlygų 1 ir Mokėjimo paslaugų sąlygų 2 įsigaliojimą bankas pareiškėja Mokėjimų įstatymo 15 straipsnyje nustatyta tvarka informavo per elektroninės bankininkystės sistemą, todėl toliau vertintinos ginčui reikšmingos Mokėjimo paslaugų sąlygų ir Mokėjimų įstatymo nuostatos.

Pagal Mokėjimo paslaugų sąlygų, taikytinų tarp šalių susiklosčiusiems teisiniams santykiams, 3.1 papunkčio 31 dalį, mokėjimo paslaugomis laikomos banko teikiamos mokėjimo paslaugos, apibrėžtos Mokėjimų įstatyme. Mokėjimų įstatymo 5 straipsnio 3 punkte įtvirtinta viena iš mokėjimo paslaugų rūšių: „mokėjimo operacijos, įskaitant lėšų, esančių mokėjimo sąskaitoje, atidarytoje mokėjimo paslaugų vartotojo mokėjimo paslaugų teikėjo arba kito mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje, pervedimą; tiesioginio debeto operacijos, įskaitant vienkartinę tiesioginio debeto operacijas, mokėjimo operacijas naudojantis mokėjimo kortele arba panašia priemone ir (arba) kredito pervedimai, įskaitant periodinius pervedimus.“

Atsižvelgiant į kilusio ginčo aplinkybes, pažymėtina, kad mokėjimo operacijų vykdymą reglamentuoja Mokėjimų įstatymo 42–55 straipsnių nuostatos. Mokėjimų įstatymo 42 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad mokėjimo nurodymo gavimo momentu laikomas momentas, kai mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas gauna mokėjimo nurodymą, kuris Mokėjimų įstatymo 2 straipsnio 25 dalyje apibrėžiamas kaip mokėtojo arba gavėjo nurodymas savo mokėjimo paslaugų teikėjui įvykdyti mokėjimo operaciją. Analogiškai mokėjimo nurodymas apibrėžiamas ir Mokėjimo paslaugų sąlygų 3.1 papunkčio 28 dalyje.

Mokėjimo paslaugų sąlygų 6.2.1 papunktyje nurodyta, kad bankas įskaito lėšas į mokėjimo sąskaitą ar nurašo iš jos pagal banko gautame mokėjimo nurodyme nurodytą unikalų identifikatorių², o 11.27 papunktyje nustatyta, kad jei klientas (mokėtojas) inicijavo mokėjimo nurodymą, bankas atsako už tinkamą mokėjimo operacijos atlikimą. Mokėjimų įstatymo 46 straipsnyje įtvirtinti mokėjimo į mokėjimo sąskaitas operacijų įvykdymo terminai, kurių skaičiavimo pradžia taip pat siejama su mokėjimo nurodymo gavimu banke. Tai reiškia, kad pareiga atlikti mokėjimo operaciją bankui kyla tik bankui gavus mokėjimo nurodymą, kuris, vadovaujantis Mokėjimų įstatymo 29 straipsnio ir Paslaugų teikimo sąlygų 11.9 papunkčio nuostatomis, be kita ko, turi būti tinkamai autorizuotas.

Atsižvelgiant į tai, pažymėtina, kad bankas pateikė pareiškėjos mokėjimo kortelės autorizavimo istorijos išrašą, iš kurio matyti, kad 2019 m. lapkričio 1–27 d. banko nepasiekė jokie duomenys apie bandymus inicijuoti mokėjimus mokėjimo kortele, taip pat nurodymai įvykdyti mokėjimo nurodymą, o 2019 m. lapkričio 28 d., t. y. pareiškėjai išvykus iš Australijos, mokėjimo kortele buvo inicijuotos ir atliktos mokėjimo operacijos. Bankas pateikė ir mokėjimo kortelių organizacijos „MasterCard“ el. laišką, kuriame nurodyta, kad organizacijos sistemose nėra informacijos apie pareiškėjos mokėjimo kortele bandytus inicijuoti mokėjimus, ir organizacijos sistemos mokėjimo operacijų išrašą, iš kurio matyti, kad organizacija nėra gavusi informacijos apie mokėjimo nurodymo inicijavimą pagal pareiškėjos pateiktą 2018 m. lapkričio 27 d. kvitą. Atsižvelgiant į tai, darytina išvada, kad mokėjimo nurodymas įvykdyti mokėjimo operaciją mokėjimo kortele nebuvo inicijuotas, todėl laikytinas negautu. Tokiu atveju bankas negali vykdyti mokėjimo nurodymų ir įvykdyti mokėjimo operacijų, apie kuriuos nežino, t. y.

¹ Ginčo nagrinėjimui reikšmingos banko parengtų mokėjimo paslaugų teikimo sąlygų nuostatos abiejose nurodytose redakcijose yra analogiškos.

² Mokėjimų įstatymo 2 dalyje unikalus identifikatorius apibrėžiamas kaip raidžių, skaičių ar simbolių derinys, kurį mokėjimo paslaugų teikėjas suteikia mokėjimo paslaugų vartotojui ir pagal kurį vienareikšmiškai atpažįstamas mokėjimo operacijoje dalyvaujantis mokėjimo paslaugų vartotojas ir (arba) mokėjimo operacijoje naudojama jo mokėjimo sąskaita. Analogiška nuostata įtvirtinta Mokėjimo paslaugų sąlygų 3.1 papunkčio 51 dalyje.

kurie nebuvo pateikti bankui, todėl ir nurodytos mokėjimo operacijų vykdymo nuostatos nagrinėtina atveju nebūtų taikytinos.

Atkreiptinas dėmesys, kad jokių kitų duomenų, patvirtinančių nesėkmingus bandymus atsiskaityti mokėjimo kortele (išskyrus minėtą mokėjimo kortelių skaitytuvo kvitą), pareiškėja nepateikė. Atsižvelgiant į nustatytas aplinkybes, darytina išvada, kad buvo bandyta panaudoti pačią mokėjimo kortelę, kuri kortelių skaitytuvo buvo atmesta, bet nebuvo inicijuota mokėjimo operacija (t. y. nebuvo pateiktas mokėjimo nurodymas vykdyti mokėjimo operaciją). Kadangi bankas pateikė duomenis apie 2019 m. lapkričio 28 d. sėkmingai inicijuotus, apdorotus ir įvykdytus atsiskaitymus ta pačia mokėjimo kortele Didžiojoje Britanijoje, pagrindo teigti, kad pati kortelė buvo techniškai netvarkinga ir tai galėjo lemti negalėjimą jos panaudoti atsiskaitymo vietoje Australijoje arba kad bankas neapdoroja pareiškėjos mokėjimo kortele inicijuotų operacijų, taip pat nėra.

Vertinant pareiškėjos reikalavimo pagrįstumą atkreiptinas dėmesys ir į tai, kad pareiškėja kreipimėsi teigė negalėjusi atsiskaityti mokėjimo kortele ir sumokėti už prekes (paslaugas) dėl banko kaltės, nes bankas klaidingai informavo netaikantis apribojimų atsiskaitymams mokėjimo kortele Australijoje.

Mokėjimo paslaugų sąlygų 11.4.10 papunktyje įtvirtinta banko teisė apriboti atsiskaitymus rizikingose šalyse. Rizikingų šalių sąrašas skelbiamas banko interneto puslapyje. Kortelės turėtojas, vykdamas į šalis, kurios yra įtrauktos į rizikingų šalių sąrašą, privalo informuoti banką telefonu arba per interneto banką kuriam laikotarpiui, kurioje šalyje ir kuriai kortelei laikinai taikyti naudojimo apribojimus. Tačiau byloje nėra duomenų, kad bankas būtų taikęs kokius nors ribojimus atsiskaitymams pareiškėjos mokėjimo kortele. Atvirkščiai, bankas nurodė apribojimų Australijoje netaikantis, neįtraukęs šios valstybės į rizikingų šalių sąrašą. Banko pateikti pokalbių įrašai patvirtina, kad apie tai pareiškėja bankas informavo ir telefonu. Jokių duomenų, patvirtinančių, kad bankas savo iniciatyva taikė apribojimus atsiskaitymams mokėjimo kortele Australijoje, byloje nėra.

Be to, atkreiptinas dėmesys, kad pareiškėjos reikalaujama nuostolių suma apima ir 13,01 Eur komisinį mokestį už kito asmens įvykdytą pinigų išgryninimą, kuris, pareiškėjos teigimu, buvo reikalingas dėl to, kad pareiškėja negalėjo pasinaudoti savo banko kortele, tačiau iš pateikto banko išrašo matyti, kad pinigai buvo išgryninti 2018 m. lapkričio 2 d., t. y. antrąją pareiškėjos vizito Australijoje dieną, nors vienintelis pateiktas kvitas yra išduotas paskutinę vizito Australijoje dieną – 2018 m. lapkričio 27 d.

Lietuvos banko vertinimu, banko pateikti duomenys leidžia pagrįstai manyti, kad pareiškėja sumokėti už prekes (paslaugas) mokėjimo kortele negalėjo ne dėl banko kaltės ar jo iniciatyva taikomų apribojimų, techninių ar kitų išduotos kortelės ar kitų sutrikimų, o dėl to, kad prekybininkas nepriėmė pareiškėjos mokėjimo kortelės rūšies.

Mokėjimo paslaugų sąlygos ar Mokėjimų įstatymas nenumato banko atsakomybės esant situacijai, kai prekybininkas atsiskaitymams nepriima banko išduotos banko kortelės. Nei Mokėjimų įstatymo, nei Mokėjimo paslaugų sąlygų nuostatose nėra nustatytos banko pareigos atlyginti tokio pobūdžio nuostolius. Bankas negali daryti įtakos prekybininkams dėl jų pasirinkimo priimti arba nepriimti konkrečių banko išduotų mokėjimo kortelių, todėl neturi pareigos atlyginti žalą, kilusią dėl kliento (mokėjimo paslaugų gavėjo) patirtų nepatogumų, negalint atsiskaityti mokėjimo kortele, kurią pats klientas pasirinko gauti, jei prekybininkas pasirinko nepriimti šios mokėjimo kortelės. Be to, šalys sutartyje negali nustatyti trečiųjų asmenų teisių ir pareigų, pavyzdžiui, (šiuo atveju) prekybininkų pareigos priimti „MasterCard Maestro“ mokėjimo korteles.

Atsižvelgiant į tai, konstatuotina, kad pareiškėja nepateikė duomenų, kurių pagrindu būtų galima teigti, kad bankas pažeidė Sutarties pagrindu jam priskirtas pareigas ir dėl to pareiškėja patyrė žalos. Nagrinėjamu atveju nėra nustatytos sąlygos, reikalingos banko civilinei sutartinei atsakomybei taikyti, nes nenustatyti banko neteisėti veiksmai (neveikimas) (Civilinio kodekso 6.246 straipsnis). Nenustačius visų civilinės atsakomybės sąlygų, taip pat neesant banko pareigos atlyginti tokio pobūdžio žalą pagal Mokėjimo paslaugų sąlygų ar Mokėjimo įstatymo nuostatas, pareiškėjos reikalavimas atmestinas kaip nepagrįstas.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjos B. Ž. reikalavimus.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.

Direktorius

Mindaugas Šalčius